

KARIN PETERS

Iedere vrouw heeft een geheim

HOOFDSTUK 1

Op een maandagmorgen in september, even voor halfnegen, liep Helen Tomassen van haar flat in de richting van de bloemenbuurt. Het was nog wat nevelig, maar het beloofde een mooie dag te worden. Helen droeg een fluwelen blazer op een geruite rok; aan haar schouder hing een beige, leren tas. In die tas bevonden zich brieven, die haar leven zouden veranderen.

Helens knappe gezichtje verried niets van haar innerlijke onzekerheid. De hoge hakken tikten zeer zelfverzekerd op de straat en toen enkele kinderen uit haar klas aan haar arm kwamen hangen, praatte ze vrolijk met hen mee.

Ik zal jullie missen, dacht ze. Vooral het laatste jaar hebben jullie mij door een beroerde periode heen geholpen.

Ze kwamen nu bij de school en de kinderen lieten haar los om naar hun vriendjes toe te hollen.

Helen liep regelrecht het schoolgebouw in en klopte op de deur van de spreekkamer.

'Het hoofd' was daar, zoals gewoonlijk, al vanaf acht uur aanwezig.

„Goedemorgen, juffrouw Tomassen,” beantwoordde hij haar groet vormelijk. Hij was de enige die haar nooit bij de voornaam noemde. Een echte ouderwetse onderwijzer was hij nog, dichter bij de zestig dan bij de vijftig. Iemand die het niet altijd gemakkelijk had met de zoveel jongere leerkrachten. Maar

de kinderen had hij op een stevige manier onder de duim en hij was daar heimelijk trots op.

„Ik wil per één oktober mijn ontslag nemen,” zei Helen zonder merkbare emotie.

Het schoolhoofd keek met een ruk op, recht in een paar ernstige, donkerblauwe ogen. „Maar, juffrouw Tomassen, wat mag daarvan de reden zijn? Ergens anders meer verdienen, neem ik aan...?”

„Daarvoor zou ik niet weggaan,” zei ze rustig. „Ik werk hier uiterst plezierig, maar er zijn persoonlijke omstandigheden, waar ik liever niet over praat...”

„Juist... eh, we zullen dit natuurlijk bespreken. U weet zeker dat u bij uw besluit blijft?”

„Absoluut. De officiële brief heb ik bij me.” Helen legde deze op zijn bureau.

„Juist, wel, er zal dan weinig aan te veranderen zijn.”

Zijn aangeboren hoffelijkheid verbood hem verder te vragen. Hij stond op om de deur voor haar te openen. „U zult wel niet veel moeite behoeven te doen iemand anders te krijgen,” zei ze nog.

„O nee, dat is wel zeker. Men staat te dringen in deze tijd. Maar dat neemt niet weg dat ik het spijtig vind u te zien vertrekken.”

Het waren de eerste woorden van waardering, die ze van hem hoorde en Helen was er blij mee. Elk woord of gebaar dat haar zelfvertrouwen kon geven, moest ze bewaren en de komende

tijd te voorschijn halen. Ze zou het nodig hebben; daarvan was ze overtuigd.

„Maar waarom, Helen, waarom?” vroeg haar collega, toen ze in de pauze over het plein liepen. „Ik begrijp het niet. Je hebt het hier naar je zin, woont in een gezellige flat. Je ouders wonen in de buurt, wat wil je nog meer...?”

„Een mens wil weleens veranderen,” antwoordde Helen luchtig.

Haar collega vond het maar vreemd, maar niemand zou meer van Helen te weten komen, dat wist ze wel zeker. Sinds een halfjaar geleden haar enige zusje was overleden, vond ze haar erg stil en gesloten. Misschien was dat wel de reden en wilde ze iets anders proberen om er gemakkelijker overheen te komen.

Als Helen had geweten wat haar collega dacht, zou dat haar bijzonder ironisch hebben gestemd. Hetgeen ze ging doen, was nu niet bepaald geschikt om te vergeten.

Maar ze wilde er niet over praten. Het zou al moeilijk genoeg zijn haar ouders in te lichten. En dat zou ze toch in elk geval moeten doen en wel zo spoedig mogelijk.

Die avond ging ze na schooltijd naar hen toe, zoals vaak gebeurde. Ze wist dat er werd uitgekeken naar haar bezoekjes, vooral het laatste halfjaar.

Maar Helen had moeite om te schakelen van de school, de drukte van de kinderen en het verkeerslawaai waar ze doorheen was gekomen, naar de sfeer van stil verdriet en

berusting, die om haar ouders leek te hangen. Ze waren zo veranderd sinds de dood van Marcella. De mooie, levenslustige Marcella, die ongeveer zes jaar geleden was getrouwd met een Zwitserse hoteleigenaar. Ze was met hem meegegaan naar zijn land en was van dat land gaan houden. Haar brieven naar huis waren altijd enthousiast geweest. Na een jaar was er een zoon geboren en waren zij voor het eerst naar Zwitserland gegaan om bij de doop aanwezig te zijn. Ze waren allen onder de indruk geweest van het prachtige chalet waar Marcella woonde. En natuurlijk het hotel, waar Marcella na de geboorte van Michel niet vaak meer kwam. Haar man was er daarentegen de hele dag en soms ook 's avonds. Marcella verveelde zich echter nooit en tussen de seizoenen was Hans zoveel mogelijk bij zijn gezin.

Helen had bij zichzelf uitgemaakt dat ze zo'n leven niet zou willen leiden. Zij zou willen meewerken in het bedrijf, erbij willen horen.

Terwijl ze met kleine teugjes haar koffie dronk, ging haar blik naar de grote foto van Marcella, die op de boekenkast stond. Door die foto leek het bijna of ze echt aanwezig was.

Arme Marcella. Een ongeluk, had Hans geschreven. Ze had zich te ver de bergen in gewaagd. Juist in maart kwamen de sneeuwmassa's los en die stortten zich soms met donderend geraas van de hellingen. Het had hen echter het meest pijn gedaan, dat Hans hun pas had geschreven, toen de begrafenis al achter de rug was. En op hun brieven naar het

waarom hiervan, was nauwelijks antwoord gekomen. Waarom had hij niet begrepen dat haar ouders en zijzelf erbij hadden willen zijn, als hun dochter en zuster werd begraven. Dan hadden ze afscheid kunnen nemen en tenminste een herinnering gehad aan de plaats waar ze was begraven. Bij alle verdriet had deze onachtzaamheid hen ook nog vreselijk boos gemaakt.

Hans wilde hen daar blijkbaar niet hebben. Helen zag hem voor zich: de lange, gebruide man met de staalgrijze ogen, charmant, maar wel een tikje autoritair.

Er was pas geleden een brief van hem gekomen, die aan haar gericht was.

Helen zette haar kopje neer. „Ik moet jullie iets vertellen. Ik heb er zorgvuldig over nagedacht en vandaag heb ik mijn baan opgezegd. Ik ga naar Zwitserland. Ik wil Marcella's zoon zien. Hij is nu al vijf jaar en jullie kleinzoon. Ik wil proberen hem hierheen te halen.”

„Kind, Helen.” De stem van haar vader was niet helemaal vast. „Ga daar niet heen. Jij bent de enige die we nog hebben. Wij waren van plan afgelopen zomer te gaan, omdat ze zelf zo moeilijk weg konden, maar nu heeft het geen zin meer, voor jou al evenmin. En Hans zit niet bepaald om ons te springen, dat is wel gebleken.”

„Ik kreeg een brief van hem, ik zal hem voorlezen.” Ze streek het papier glad en las dan:

„*Helen,*

Ik heb lang geaarzeld voor ik contact met je opnam.

Maar jullie hebben het recht te weten hoe het met Marcella's zoon gaat. Welnu, hij is lichamelijk gezond, maar hij mist zijn moeder wel heel erg. Ikzelf heb het erg druk en kan me weinig met hem bemoeien. Ik vroeg me af of hij een tijdje bij jou kon komen, Helen, of jij hierheen. Het is maar een vraag.. Eerlijk gezegd weet ik niet zo goed wat ik met het kind aan moet. In het hotel kan ik hem niet steeds om me heen hebben, zodat hij is aangewezen op een nichtje van me, die bij me in huis is.

Dat is maar een tijdelijke oplossing. Lotte gaat weg, zodra ze een baan naar haar zin heeft gevonden. Er zijn mogelijk wel anderen te vinden, maar het lijkt me voor Michel niet goed. Misschien kan hij later enige tijd bij jullie logeren. Denk er eens over na wat de beste oplossing is en schrijf me dan terug.

Groetend,

Hans Forster."

Helen zweeg en vouwde de brief zorgvuldig op. In de stilte klonk het tikken van de staande klok extra nadrukkelijk.

„Geen woord over Marcella,” zei moeder eindelijk.

„Het klinkt allemaal wel erg zakelijk,” gaf vader toe.

„Laat het kind hier komen.”

Helen schudde echter het hoofd. „Jullie zijn niet jong genoeg meer om voortdurend een kind van vijf jaar om je heen te hebben. Waarom hij mij inschakelt, is me overigens ook een raadsel. Het is met mijn werk misschien nog wel te combineren, maar ik zou wel voortdurend aan huis zijn gebonden. Daarom heb ik besloten erheen te gaan en daar enige tijd te blijven. Tenslotte weet ik niet eens of ik met het kind overweg kan. Hij maakt een moeilijke periode door en of ik hem op kan vangen, is zeer de vraag. Maar misschien kan ik hem wat lesgeven samen met andere kinderen die eveneens afgelegen wonen.”

„Afgezien dat ik dit wel erg impulsief van je vind, is het nog maar de vraag of Hans je komst waardeert. Hij zal er waarschijnlijk vanuit gaan dat je het kind komt halen en na enkele dagen weer vertrekt.”

„We zullen zien. Het is niet alleen voor Michel dat ik dit doe, ook voor Marcella, die haar zoon zo plotseling achter moest laten. En voor mezelf, omdat ik behoefte heb aan iets anders. Daarbij is er een gevoel van onvrede blijven bestaan omtrent Marcella's dood; ik kan het nog steeds niet geloven. Misschien als ik daar ben geweest, haar graf heb gezien... Proberen jullie het te begrijpen.”

„We kunnen je niet tegenhouden, is het wel? Ik begrijp overigens niet dat Hans zo gemakkelijk afstand van het kind kan doen. Het is toch het enige wat hem is overgebleven?”

„Ook daarom wil ik naar Zwitserland.”

„Je wilt zien of hij wel naar behoren treurt,”
veronderstelde haar vader ernstig.

Ze keek hem aan en zag ook in zijn ogen het
verdriet.

„Misschien dat ook wel. Ik wil er in elk geval
naar toe.

Vaak heeft Marcella gevraagd of ik kwam. En
altijd waren er andere plannen, kon het om de
een of andere reden niet doorgaan. Ik heb daar
nu spijt van.”

„En vergeet Ton niet,” kwam haar moeder nu.

„Ja. Ton wilde altijd naar het zuiden. Maar nu
doe ik wat ik zelf wil.”

„Nu, kind, ga maar,” zei haar vader met een
zucht.

Helen dacht bij zichzelf dat hij zijn
toestemming gaf, maar dat ze tóch zou zijn
gegaan, ook zonder zijn goedkeuring. Maar zo
was het beter.

Ze moest erheen om erachter te komen wat er
nu werkelijk met haar zuster was gebeurd.